

DONAR-SE UN TEMPS (I ALTRES MENTIDES)

Una novel·la de **DANI DE LA ORDEN**

DANI DE LA ORDEN

DONAR-SE UN TEMPS
(I ALTRES MENTIDES)

Fanbooks

Títol original: *Darse un tiempo (y otras mentiras)*

© del text: Dani de la Orden, 2021

© de la traducció: Míriam Cano, 2021

© de la il·lustració de coberta: Marc Pallarès, 2021

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., 2021

Fanbooks, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.fanbooks.cat

Primera edició: març del 2021

ISBN: 978-84-18327-33-9

Dipòsit legal: B. 2.473-2021

Impress a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Uns 1.460 dies amb la Sara

Jo només volia veure *Love Actually*. Un altre cop. Això no hauria d'haver arribat fins aquí. Penso.

Des de la primera trucada de la Sara per veure si quedàvem per anar a visitar una exposició d'aquelles de les quals ve més de gust dir que hi has anat que realment veure-les, fins a la situació tensa i incòmoda que hi ha ara mateix a la meva sala d'estar, entre aquests dos punts, s'hi ha format una bretxa important.

No volia passar el diumenge deambulant per un centre cultural amb un fullet a la mà. Volia veure *Love Actually*. Un altre cop.

Volia tornar a veure-la per gaudir de tot el seu romanticisme sense embuts, de les seves trames fàcils i la seva emotivitat bàsica. Volia veure com, de vegades, un ball ridícul en solitari és la millor manera de canalitzar un triomf, com mai no és tard per fer una declaració d'amor desafortunada amb uns cartells («tu, per a mi, ets perfecta»), o volia veure, simplement, la millor cursa possible cap a l'aeroport.

—D'acord. Doncs aleshores vinc i la mirem plegats —em va dir la Sara.

«Aleshores vinc i la mirem plegats», incloent-se en un pla que ni tan sols li havia proposat.

«Aleshores vinc i la mirem plegats», i jo quedant com el reclús dominical en sabatilles que fa passar la seva xicota a casa, jo sent l'insuls de la parella.

Començava a ensumar que aquell «aleshores vinc i la mirrem plegats» seria pitjor que la ressaca que tenia per l'alcohol de la nit anterior. Ja veia l'estampa d'un sofà i una manta preparada prèviament, veient per enèsim cop una pel·li més que suada, més que comentada, més que vista, però que a mi m'encanta. Allò que en solitari em semblava el millor pla, en parella em traslladava a un lloc en què la desídia, el tedi i la monotonia eren paraules que hi encaixaven del tot, podia visualitzar-les. El reflex al televisor d'una parella en hores baixes, malgrat la nostra joventut, vorejant els trenta. En hores baixes malgrat el poc temps que feia que sortíem, que no arribava als quatre anys.

I segurament en hores baixes perquè ho creia jo.

Però si la Sara estava venint, renunciant al seu pla cultural per una trista pel·li de diumenge al sofà, ella no hi devia veure cap hora baixa, ni hi devia veure cap tedi ni cap problema, a la nostra relació.

Només jo. Sembla.

Però, sigui com sigui, jo només volia veure *Love Actually* i no haver d'acabar abaixant el volum del televisor a causa de la discussió que havia començat feia uns minuts, arran d'un comentari desafortunat, llançat sense ser conscient del que passaria.

«Necessito més espai», vaig dir.

I ara, després de dir desenes de frases semblants a aquesta, paraules com «angoixa», «independència», «temps» i «espai» es repeteixen i ressonen en expressions de difícil solució. La Sara està processant la situació que jo he iniciat, que jo he dinamitat destrossant el moment de calma aparent conduït per una pel·lícula romàntica que ja va pel minut trenta. I tot i que nosaltres ens reflectim damunt de les imatges d'aquesta pel·lícula, som absolutament lluny de l'èpica i el romanticisme que tenen aquells personatges. De fet, la

nostra primera trobada casual no mereixeria sortir a cap comèdia romàntica i molt menys arribar a ser com una de les històries que passaven en paral·lel a nosaltres a la televisió. Ni els diversos sopars, ni el primer sexe apassionat però distant, ni els sopars de després amb el «convido jo, la propera, tu» que asseguraven una continuació, ni el cinema amb el «pensava anar-hi sol, però vine, si et ve de gust», ni les festes fortuïtes, ni els primers cops que ens llevàvem plegats, primer des de la incomoditat per, a poc a poc, acabar acceptant el petó de bon dia sense que ni el mal alè ni la sequedat de boca semblessin importar gaire. Res d'això mereixia ser explicat en una història d'amor.

Però malgrat que no mereixíem una ficció pròpia, la dopamina que produïa el nostre cervell funcionava desenfrenada dins dels nostres caps, per, finalment, arribar a aquell punt en què se cedia i s'acceptava en caiguda lliure el fet que sí, que ens estàvem enamorant.

Enamorats o no, tot això va formar la meva relació amb la Sara. Fins avui. Fins ara.

—És això, tot el que has de dir-me? —em pregunta ella, despenjant-me del núvol on era.

—Com?

—«Crec que hem de donar-nos un temps», i prou?

Fins aquí havíem arribat. Fins aquí s'havia desenvolupat tot, partint d'aquell «aleshores vinc i la veiem plegats».

En poc menys de sis hores havíem passat de ser una parella que no semblava que tingués cap conflicte, a ser dos personatges davant d'un televisor, que, per primer cop, havien passat de la identitat total a conèixer-se molt menys, a distanciar-se en pocs segons, en pocs minuts. Com si tots dos haguéssim començat una cursa en direccions oposades, amb la meva frase demolidora com a tret de sortida.

Aquella distància que, segurament, era la que seguia els

matrimonis anats a menys d'una manera ja extrema i difícil de dissimular.

La distància que, segurament, els meus pares havien dut a l'extrem i que m'havia portat a preguntar-me: «Com van acabar junts, aquest parell?».

Potser nosaltres havíem començat a recórrer els primers metres d'una cursa que, segurament, s'acabaria aquell mateix diumenge a la tarda.

—Fa dies que no estic bé, perdona'm —contesto, sense saber gaire com continuar.

—Ho vols deixar estar? —torna a preguntar-me, buscant una resposta ràpida i verídica.

—No, vull dir, sí. —Sí, ho estic afirmant, això? La cosa s'està complicant. Recula—. Bé, no ho sé.

Molt millor.

—Explica't, sisplau...

Merda.

Ni jo mateix sé les raons que em van impulsar a decidir que allò havia d'acabar-se o quedar-se en *pause*. Una reflexió aparentment innocent fruit de l'«aleshores vinc i la mirem plegats» al voltant del fet que m'estava angoixant perquè passàvem massa temps junts, de no poder gaudir d'un diumenge tot sol i d'haver de compartir, per pura dinàmica de parella, tantes estones, m'havia dut, finalment, a pensar que no estava bé amb la Sara i que em calia «un temps».

Però en aquest moment, ara, ho estic explicant d'una altra manera, molt més confusa i la Sara fa esforços per caçar alguna cosa amb un mínim de sentit enmig de tanta divagació. Començo amb una base de clixé per edificar tota la meva argumentació:

«Tot això va massa ràpid».

«Som una parella massa madura».

«Jo ara no vull tenir això».

—Massa madura? —em respon—. Ens veiem dos cops per setmana, tres com a màxim, perquè, si no, dius que t'angoixes, sempre he de cedir i ser jo qui ve al teu pis. Després de quatre anys només hem fet dos viatges en parella, i en cap moment hem parlat de viure junts o res semblant. I no em facis parlar de conèixer els pares, perquè tu coneixes el meu ben bé de casualitat, d'aquell dia que ens vam creuar a l'FNAC.

Li responc amb una pausa que només fa encarrilar aquell moment cap a un de pitjor. Ella segueix.

—Ho vols deixar estar. —Ho afirma dibuixant una pregunta de la qual s'estima més no conèixer la resposta.

—No podem anar tan ràpid —responc—, crec, simplement, que tot això està anant massa ràpid i em sento culpable quan dius de veure'ns i jo m'estimo més quedar amb els meus amics.

—I et dic res, jo? Queda-hi i ens veiem demà.

—Però tu em vols veure aquesta nit...

—Però em puc esperar a l'endemà —contesta d'una manera òbvia—. Que potser he de reprimir el que vull?

—Ja, però i si l'endemà a mi em ve de gust quedar-me a casa i veure qualsevol pel·li?

—I no la podem mirar plegats?

—Sí, però llavors ja m'estàs determinant el dia, com ha passat avui.

—És a dir, que t'estimes més no veure'm.

—És clar —contesto de manera massa automàtica.

I llavors la Sara fa un silenci que dura més segons dels que calen.

—No trobes que hauríem acabat abans si m'haguessis dit que ja no estàs enamorat de mi, David?

Però ara mateix no crec que tingui raó. I dubto que ho cregui mai. Basar la ruptura en desenamorar-se d'algú em

sembla massa simple per llençar per la borda tres anys llargs de relació.

—No és això, Sara...

—I doncs? —pregunta, àvida d'alguna cosa més concreta.

—Crec que vull estar sol i prou. I ja està..., necessito temps.

—No ho tens clar, oi?

—No —contesto tímidament, força avergonyit.

Després d'això, la Sara perd la mirada mentre entreveig que prepara mentalment el que dirà a continuació. A la seva cara, hi veig una barreja de tristesa i desconcert que van enterrant-se sota una dignitat i un orgull que creixen per moments. Potser és la postura —s'està posant més dreta—, potser aquesta llàgrima eixugada ràpidament que espera passar d'incògnit, o potser, simplement, és el sospir que deixa anar, com si amb aquesta exhalació ja m'hagués donat per perdut.

Després de tot això, parla.

—Jo no vull estar amb algú que no ho té clar, David. Vull algú que quan em vegi, tot i sabent que hi ha dones més increïbles dins d'un radi de deu quilòmetres, sàpiga que té la millor al davant, que s'autoenganyi i sigui feliç així.

Després d'aquest moment, no sé què dir, de manera que decideixo esperar.

—Vull deixar-ho estar —diu ella, després d'un llarg silenci, com si l'hagués fet servir per agafar embranzida abans de parlar.

—Com?

—Que no vull seguir amb tu, David. Em sap greu.

—Però, Sara, si t'estava deixant jo...

—Ja, però he fet un... com ho dius, tu, quan parles d'un gir de guió?

—*Twist*.

—Això, he fet un *twist*. No vull estar amb un noi que dubta de si vol estar amb mi, que només sap parlar de cine i que em diu que estem anant «massa ràpid» quan tot el compromís que tinc amb ell és el meu raspall de dents al seu lavabo.

—Us fa res si surto? M'estic pixant.

De sobte, la veu del Marcos, el meu company de pis, sona a través de la porta de la seva habitació, que dona a la sala. Pocs segons després, surt de l'habitació, amb el seu gos, en calçotets i amb una samarreta de tirants, ficant-se enmig d'aquesta ruptura fora de tota lògica.

Fa dos anys que visc amb el Marcos i el seu gos i aquesta és la discussió número vint-i-cinc que suporta a casa nostra i per enèsima vegada s'ha vist obligat a sortir, com ara, excusant-se perquè ha d'anar al lavabo.

—Perdoneu, continueu allà on ho heu deixat. «No sé què de necessitar temps», per si n'havíeu perdut el fil.

—Em sap greu, Marcos —s'excusa ella.

—Jo et disculpo, però la meva bufeta no. M'estic pixant des d'abans que el David digués allò de... què era?

—Donar-se un temps —contesto avergonyit.

—Això! A veure..., té defectes, però d'originalitat va ben servit, eh...? —ironitza.

—Perdona per haver-te fet recloure una altra vegada a la teva habitació, Marcos —diu ella.

Em sorprèn la tranquil·litat de la Sara, enmig d'una ruptura i parlant amb el Marcos d'una manera tan afable.

—No et preocupis, bonica. Tot bé? —li diu, amb una cordialitat totalment aliena a la discussió que té lloc a la sala.

—Sí, aquí, deixant-ho amb el David.

—També et diré que ja era hora.

—Marcos, tio, què vols? —li dic, sec i concís.

—Res, només interrompre la vostra ruptura, que per cert estava més que cantada, i agafar una ampolla d'aigua. Els ambients tensos em fan venir set.

—M'he oblidat de comprar aigua, tio —li dic.

—No passa res, de l'aixeta o de les vostres llàgrimes? D'acord, ara m'he passat una mica. Però veus? És per això que val més no començar res amb ningú.

—T'estalvies el pitjor, realment.

—Per cert, com et va amb aquella de psicologia? —li pregunta la Sara, curiosa, obviant la discussió que estem tenint.

—Vaig adonar-me que vaig néixer sense subconscient, que no hi havia res més que allò que tenia a la superfície i ens vam deixar de veure.

—Em sap greu.

—Jo també ho sento per tu, estimada. Després t'abraço, d'acord? —diu mentre la seva veu es perd pel passadís de casa, i puc veure com el seu cinisme i la seva ironia es desprenen de cada paraula que deixa anar.

—Sara, què vol dir que «em deixes»?

—Doncs això, que n'estic tipa, d'haver lluitat per ser una parella feliç i adonar-me que no m'has donat ni això —aixeca la mà davant dels meus ulls, indicant amb el polze i l'índex una quantitat molt petita—, ni això, perquè això nostre sigui alguna cosa més. De manera que m'estimo més deixar-ho estar —diu mentre agafa l'abric. Quan se'l posa m'etziba un cop de vent que m'arriba com l'última cosa personal que tindrà d'ella.

—Però, Sara, no te'n vagis, ara. Podem parlar-ne!

—Parlar-ne? David, tota la tarda que estic sentint excuses i justificacions, i totes em porten a la mateixa conclusió: no em mereixes, t'ho dic així de clar.

—Deixa'm aclarir-me i prou.

—Ja parlarem, David.

—Però, llavors, ho deixem estar o no?

—Vols saber si ho hem deixat perquè si demà surts i t'emboliques amb una altra no te'n sentis culpable?

—No és això, Sara. —Sí, sí que ho és—. Només vull tenir les coses clares.

—Fa cinc minuts em deies que ho volies deixar estar, que això nostre havia anat molt ràpid, i, en el moment que t'ho poso fàcil, em vols retenir —em deixa anar, mentre agafa l'última cosa que li pertany, fent que res no la retingui.

—Sara, no te'n vagis així.

La Sara s'atura, fa un sospir que deixa entendre que em dona una treva de pocs segons i es queda en silenci.

—Necessito aclarir-me i prou, d'acord? Ja està.

La Sara somriu, deixant entreveure que esperava alguna cosa més que aquesta frase de merda. Un somriure que només reflecteix una cosa: decepció.

Em mira de fit a fit, em posa les seves mans suaus a les galtes, les acarona i em fa un petó. Em besa amb amor, amb comiat. Em besa prou bé perquè trempi. Em besa sabent que aquest petó, més humit i més carnós que de costum, em provoca. Em besa sabent que ho pot aturar quan vulgui.

Ho té clar.

Res de fer un clau de comiat o alguna cosa per l'estil. Ara ella controla la situació i no deixarà que guanyi la libido i que contaminin aquest moment aspre, sec, però lúcid. Massa lúcid. I el petó continua. La llengua comença a afegir-s'hi progressivament, juganera... Collons, quins petons que fa la Sara!

Quan acaba, se'm queda mirant amb els ulls vidriosos i em deixa anar dues paraules que em quedaran gravades: «Adeu, David». Però no me les crec. Sé que ens tornarem a veure, sé que això no és un comiat, però d'alguna manera sé

que aquesta etapa ha acabat i en comença una altra. Desconec si soc solter o no. Sento que em trobo en uns llimbs perfectes, en aquell estat en què es barregen una certa confusió amb un cert llibertinatge.

—Ens donem un temps? —li pregunto, covard.

La Sara em mira, plorosa, sense dir res. L'hi torno a preguntar buscant un terme mitjà a la situació que anticipo, a la possible ruptura. Busco una mena de final feliç garantit. Demano «donar-nos un temps» sabent que tot això em dona ambigüitat emocional, que és el que necessito en aquest moment.

—Donem-nos un temps, Sara —li demano en un to gairebé imperatiu, camuflat de súplica.

La Sara se'n va, em deixa tot sol a la sala amb la millor comèdia de tots els temps avançant en paral·lel, i sento com s'acomiaada del Marcos i de l'Optimus, el seu gos estúpid, que només va aprendre *sit* després de pagar tres-cents euros a un ensinistrador. «No arriba a més», li van dir.

La Sara i el Marcos parlen uns minuts a la cuina. Distingeixo algunes preguntes de cortesia sobre l'últim embolic del Marcos (la psicòloga de què parlaven abans) i arriben al «ja ens veurem» i al «tant de bo», seguits de dos sons oclusius de petons a galta i galta. Torna a aparèixer la silueta de la Sara al passadís, s'allunya i perdo la seva figura al rebedor. Un so de porta que s'obre i es tanca culmina el moment.

M'aboco a la finestra per espilar-la els pocs segons que encara és a la vista. Només la veig d'esquena, com camina, i veig com fa lliscar les mans per sota els ulls, como si volgués dissimular les llàgrimes. Vull que es giri, o que s'aturi i torni, però no ho fa. Quan tomba la cantonada, la perdo.

Però no per sempre.

O això espero: ens estem donant un temps.

El meu company de pis omple la sala de silenci i fa que aparti la vista de la finestra.

—Com ha anat? —em pregunta mentre sembla molt concentrat a rescatar amb una cullera la magdalena ofegada al cafè.

—Crec que m'he quedat solter, Marcos —li contesto.

—Bé, estava cantat, no n'estàs enamorat.

—Perdona? No és això, tampoc. No ho simplifiquis.

—La Sara em cau bé i per això crec que l'última cosa que necessita és una persona que es trobi en el moment en què tu et trobes.

—I quin és aquest moment...?

—No ho sé, només vull que sembli que t'estic donant consells d'amic útils, però no sé ni per on començar.

Se m'escapa un somriure. Tot i que és incapaç de consolar-me quan més ho necessito, el seu sentit de l'humor amarg l'expia de qualsevol situació.

—Em sembla que me'n vaig al cine —li dic.

—Entesos... —em contesta, veient com totes les accions em condueixen fins a la porta, per sortir del pis. Quan estic a punt d'anar-me'n, la seva veu em reté des del fons de la casa.

—David... —em diu fluixet, amb un cert to de veu reservat, tímid.

—Sí? —contesto des del final d'un llarg passadís que connecta l'entrada amb la sala.

—Que em sap greu, tio. Que la Sara és de puta mare, però crec que tard o d'hora havia de passar.

—Ja... —Certament, la Sara és de puta mare, penso. Si passés el mateix que a *Alguna cosa per recordar* i un locutor de ràdio em preguntés les virtuts de la meva parella (morta, en el cas de la pel·lícula...), contestaria el mateix que el Tom Hanks, el protagonista: «Quant dura, el seu programa?».

Tindria el mateix romanticisme devastador per la Sara, perquè, com bé acaba de resumir el Marcos, és de puta mare.

Tanco la porta d'un cop, sense preocupar-me del soroll que s'escampa per tota l'escala. Sento una darrera frase tapiada per les parets que ens separen: «Compra llet!», crida el Marcos, amb l'esperança que senti el seu missatge desesperat per poder prendre cafè de bon matí.

Camino capcot, fent el mateix recorregut que ha fet la Sara, desitjant trobar-me-la a la primera cantonada.

En poc més d'un minut soc al cine, a temps per a la sessió de les vuit. Saludo l'Helena, la noia de la taquilla. El seu atractiu, la seva simpatia i, en definitiva, tot el que fa que em senti atret platònicament cap a ella, em passen desapercebuts. Mentre li demano una entrada per a una de les pitjors pel·lícules de l'Spielberg, que no mencionaré,¹ em ve al cap un fet colpidor: he vist més la noia de la taquilla que la Sara, en aquests quatre anys. Em sento prou culpable per no mirar l'Helena als ulls, aquesta tarda, avergonyit.

—Passadís fila set? —em pregunta somrient.

—Va bé —contesto, concís.

L'Helena em dona l'entrada sense dir res més. L'acció s'acaba amb un somriure i una mirada fixa cap a mi.

—Gaudeix-la —em diu dolçament.

I jo només li puc oferir un somriure amable i cordial.

Entro a la sala i, quan comencen els anuncis, veig que encara queden deu minuts de publicitat abans no s'apaguin els llums. Al cap d'un moment, rebo un missatge de la Sara; llegir-lo ara vol dir que veuré la pel·lícula en un estat d'ànim determinat. Millor o pitjor? No ho sabré fins que no ho faci.

Els llums s'apaguen.

La pel·lícula comença alhora que, segurament, *Love Actually*, que s'ha quedat tota sola al televisor, es deu estar acabant.

1. *El meu amic el gegant*.

La il·luminació del desbloqueig del telèfon mòbil crea un punt de claror solitari en una sala immensa i fosca.

No és que només mirés el telèfon per saber si ella m'havia escrit alguna cosa. Simplement era un acte reflex que té qualsevol quan veu que té al seu davant una successió de minuts, o segons, en què no ha de fer res, només esperar. Decidim omplir aquestes microcàpsules de temps mirant el mòbil, en comptes de descansar la vista, el cap, la ment.

No era la primera cosa que em venia de gust llegir en aquell moment. El missatge que la Sara m'havia enviat just abans que comencés la pel·lícula no es trobava entre les meves prioritats, i la veritat és que podia escollir entre altres converses que encara estaven marcades com a «no llegides».

Entre elles n'hi havia una de la meva mare, que devia ser una frase lamentant-se de la seva soledat a la seixantena, sis anys després de separar-se.

També hi havia un missatge del meu pare, que com que era diumenge, segur que era la típica pregunta sobre «quina pel·lícula podia anar a veure», ja que, abans de la separació, era la meva mare qui gestionava la «intendència cinematogràfica».

N'hi havia un altre de la propietària del local on tenia el videoclub, en què em preguntava per enèsima vegada si podia fer front a la pujada del lloguer, que ja feia dies que estava perdut per falta de resposta.

I aquestes eren les alternatives que tenia per omplir aquells minuts abans que comencés la pel·lícula. I a dalt de tot d'aquests missatges sense llegir n'hi havia un de la Sara, enviat feia només uns minuts.

Hauria agraït, d'entre tots aquests missatges, algun de més estimulants, potser el d'un productor entusiasmat amb el guió que li havia enviat la setmana passada, o el d'un di-

rector que m'encarregués escriure una comèdia romàntica seguint l'estil de, per exemple, *500 dies junts*. Per dir alguna cosa. Però no: el més estimulants que hi havia en aquella pantalla no deixava de ser el missatge de la meua xicota, o més aviat ex.

I ara et demano, sisplau, que no tornis a fer el de sempre: sortir, veure que estàs de puta mare durant un temps, però trucar-me al cap d'uns dies perquè m'enyores. Aquest cop no, David, sisplau. Un petó i cuida't.

Això ha fet mal. El «petó i cuida't». Crec que vol dir molt més que «adeu», que un «adeu» normal. Però ha dit «donem-nos un temps». No ha dit que no. Ha somrigut. Ha acceptat. D'una manera o d'una altra en algun moment reprendrem la història. Mentrestant, ara mateix, tot és possible, i el somriure de la taquillera, afable, directe, especial, n'és un exemple. Podia passar de tot, el primer dia sense la Sara. Pot passar de tot, quan et dones un temps.